

Joventut Atlètica Sabadell

BUTLLETÍ DIGITAL - N^o - 25

JA SOM CENTENARIS: 100 ANYS D'ENTITAT

1924 Joventut Excursionista Pensament

2024 Joventut Atlètica Sabadell

- Ja som centenaris: 100 anys d'entitat (1924-2024).
- Atletes de la JAS finalistes al campionat d'Espanya (Relació històrica dels 8 primers).
- Ens ha deixat Ramon Montllor.
- Tot recordant: Anna Sanmartí i Lourdes Gurrea.
- Campionat del Món màster (Goteborg).
- Els màsters de la JAS no fallen. (Campionat d'Espanya/Alcobendas).
- Salvador Maranges: un reforç de luxe pels màsters de la JAS.
- V Memorial "De la Cuadra-Salcedo" (Madrid). Emotius homenatges a Carme, Pep i la mateixa JAS.
- "Carmen también estuvo en París". Homenaje particular a Carmen Valero en los Juegos Olímpicos.
- Jaume Silvestre: Premi Panathlon 2023.
- 71è Campionat de Sabadell.

Any 2024

JA SOM CENTENARIS: 100 ANYS D'ENTITAT

1924 Joventut Excursionista Pensament / 2024 Joventut Atlètica Sabadell

La història de la Joventut Atlètica Sabadell (JAS) és un testimoni viu d'un segle de transformacions socials, esportives i culturals. Fundada oficialment el 12 de juliol de 1924 com a Joventut Excursionista Pensament, l'entitat va néixer amb una vocació cultural i esportiva, enregistrada al Govern Civil de Barcelona amb el número 12.009. Tot i això, el seu origen es remunta a 1921, quan un grup d'entusiastes va començar a posar les bases d'aquesta iniciativa.

L'acte formal de constitució es va celebrar el 7 de maig de 1924 al Cafè Cervantes, amb la presència de 65 socis fundadors i Lluís Amat com a president. En aquella època, l'excursionisme era l'activitat principal, però la inquietud d'alguns socis per explorar altres disciplines va portar a un canvi decisiu. La primera divisió interna va sorgir quan alguns membres van començar a participar en curses de muntanya, amb indumentària excursionista, activitat encara no reglamentada oficialment, la qual cosa va desagradar a sectors més conservadors del club. Malgrat tot, l'impuls atlètic es va consolidar el 1929, quan la secció atlètica del Pensament va debutar a la cursa Jean Bouin (un 6 de gener!).

Després del parèntesi de la Guerra Civil, el club es va refundar el 1946 amb el nom Joventut Atlètica Pensament, reflectint el canvi de focus cap a l'atletisme. Les altres seccions (excursionisme, ciclisme i escacs) no van continuar després del conflicte bèl·lic. El 1951, el club va adoptar el nom actual: Joventut Atlètica Sabadell, que simbolitza l'essència atlètica que ha perdurat fins avui.

Cent anys d'història en dues imatges

Un segle després, és fascinant comparar les dues fotografies que il·lustren aquest article. Cada una captura l'essència del seu temps, reflectint no només l'evolució de l'entitat, sinó també els profunds canvis que han transformat la societat.

La primera fotografia, de 1931, ens transporta als primers anys de l'entitat. Els protagonistes són quatre joves fondistes: Jaume Jové, Joaquim Candela, Antoni Aliana i Pacífic Carrasco, que representaven el club al Campionat d'Espanya de cros per equips, una fita històrica per l'entitat. La imatge, presa a l'estudi del fotògraf Ramon Molins, mostra els atletes amb un posat solemne, gairebé d'una formalitat reverencial. Ben pentinats i alineats amb precisió, transmeten la importància que donaven al moment. Per cert, els Molins han estat una nissaga molt important a la història de l'entitat.

Els detalls de la seva indumentària són un reflex de l'època: samarretes de cotó senzilles, propietat del club, que els atletes havien de tornar després de cada competició. Els pantalons curts eren peces quotidianes adaptades per a l'esport, sovint amb cinturons i un tall gens ergonòmic. Les sabates, lluny de l'actual tecnologia esportiva, eren espadenyes poc còmodes per córrer, però que aleshores es consideraven adequades. Tot això es complementava amb un rerefons auster, propi dels estudis fotogràfics de l'època, on l'important era el protagonisme humà.

En canvi, la segona fotografia, de 2023, és un esclat de color i dinamisme. Presa al vestíbul de les oficines del club a l'Estadi Josep Molins, mostra quatre atletes actuals: Max Peula (velocista),

Merem Gabriel (mig fondista), Sofia Santacreu (marxadora) i Roger Martínez (corredor de tanques). Els quatre són representants d'un atletisme divers i global, amb disciplines que el 1931 ni existien en el Pensament.

Aquí, la posada en escena és completament diferent. Els atletes porten roba tècnica de disseny, amb una varietat de peces que va molt més enllà de la clàssica samarreta i pantalons. Avui, els esportistes poden escollir entre malles, *bodies*, tops i altres complements personalitzats, comprats directament a la web del club. El calçat, ultralleuger i dissenyat amb tecnologia punta, contrasta amb les rudimentàries espadenyes d'abans. A més, la foto, d'Anna Lucas, està dissenyada com a part d'una estratègia de màrqueting, amb elements moderns com les inicials del club en gran format.

Una evolució social, esportiva i tecnològica

Les diferències van molt més enllà de la indumentària. A la foto antiga, tots els atletes són homes joves d'origen local, ja que les dones no van començar a competir al club fins als anys 60. En canvi, la foto moderna reflecteix un atletisme inclusiu, amb atletes d'orígens diversos i una paritat de gènere que parla del progrés social. En aquest aspecte no ens cansarem de recordar que a mitjans dels 70 la inoblidable Carme Valero va obtenir dos títols de campiona del món de cros.

També és destacable la joventut dels atletes actuals, fruit de la labor de promoció que el club ha dut a terme des de finals dels anys 50, quan es va començar a captar nens a les escoles. Aquesta feina de base contrasta amb els inicis del club, quan els atletes s'incorporaven ja en plena joventut.

A nivell d'infraestructures, el canvi és espectacular. El club va començar reunint-se al Cafè Royal (avui Hotel Urpí), mentre que ara disposa d'oficines modernes i accés a l'Estadi Josep Molins, una instal·lació d'alt nivell que ha estat clau en l'evolució del club.

El material sintètic de les pistes, les sabatilles ultralleugeres, els rellotges intel·ligents i els entrenaments personalitzats amb intel·ligència artificial han substituït la intuïció i els consells improvisats d'entrenadors amateurs. No hi ha dubte que Josep Molins va ser el millor testimoni de tots aquests canvis.

El nostre club reflecteix un món que ha canviat de manera revolucionària: més divers, més inclusiu i amb l'atletisme a l'abast de tothom. Si aquells fondistes de 1931 veiessin aquesta transformació, potser no entendrien què és el metavers o per què hi ha sensors a les pistes, però segur que es reconeixerien en l'esperit competitiu que encara ens uneix.

Felicitats, JAS!

La Joventut Atlètica Sabadell celebra enguany 100 anys d'història amb la mirada posada al futur. Ha estat un segle d'esforços, crisi, triomfs i transformacions, però l'esperit competitiu i de superació que va unir aquells primers fondistes encara perdura en les generacions actuals. Felicitats, JAS, per un segle d'excel·lència i esport!

Pere Melero / Ricard Rof

(autors de llibres d'història de l'atletisme a Sabadell)

ATLETAS JAS FINALISTES EN EL CAMPIONAT D'ESPANYA ABSOLUT (AIRE LLIURE)

Relació històrica de tots els atletes JAS dins els 8 primers llocs en el Campionat d'Espanya

Observacions:

-pot haver edicions en que certes proves s'han disputat en altres dates i en un altre seu (la ciutat apareix en cursiva)

-pot haver edicions amb presència d'atletes estrangers (en aquests casos, la classificació anotada és la real a nivell nacional)

-pot haver edicions en que els resultats corresponents son incomplets i no hi ha la relació sencera de tots els participants

-font: "Historia de los Campeonatos de España Absolutos al Aire Libre"

ANY	SEU	EDICIÓ	ATLETA	PROVA	LLOC
1934	Tolosa	17	Joan Colomer	100	7è/10è (ex aequo)
1953	San Sebastián	33	Josep Romaguera	400 t	segon
			Albert Sitjes	alçada	4rt
1955	Barcelona	35	Albert Sitjes	alçada	6è
1967	Madrid	47	Feliu Lluch	3.000 obs	4rt
1968	Madrid	48	Josep Molins	5.000	4rt
			Josep Molins	10.000	segon
			Feliu Lluch	3.000 obs	primer
			José Pro	3.000 obs	7è
	<i>Barcelona</i>	--	Josep Miquel Pérez	decatló	6è
	<i>Madrid</i>	--	Josep Orriols	20.000 m	4rt
1969	Madrid	49	Josep Molins	5.000	6è
	<i>Sevilla</i>	--	Josep Miquel Pérez	decatló	tercer
1970	Madrid	50	Josep Orriols	20.000 m	segon
			Ramiro Castan	20.000 m	tercer
	<i>Santander</i>	--	Josep Miquel Pérez	decatló	6è
1971	<i>Sevilla</i>	--	Josep Miquel Pérez	decatló	tercer
1972	Madrid	52	Josep Conejero	110 t	6è
			Josep Orriols	20.000 m	5è
			Carme Valero	1.500	primer

ANY	SEU	EDICIÓ	ATLETA	PROVA	LLOC
1973	Barcelona	53	Josep Orriols	20.000 m	7è
			Gloria Pujol	400	4rt
			Carme Valero	1.500	primer
	<i>Barcelona</i>	--	Josep Miquel Pérez	decatló	4rt
1974	Madrid	54	José Pro	10.000	8è
			Josep Orriols	20.000 m	4rt
			Carme Valero	800	primer
			Carme Valero	1.500	primer
			Carme Valero	3.000	primer
	<i>Barcelona</i>	--	Josep Miquel Pérez	decatló	7è
1975	San Sebastián	55	Josep Conejero	110 t	7è
			Josep Orriols	20.000 m	5è
			Gloria Pujol	200	5è
			Gloria Pujol	400	segon
			Carme Valero	800	primer
			Carme Valero	1.500	primer
			Carme Valero	3.000	primer
			Montse Pujol	alçada	4rt
			Àngels Vives	pes	6è
			Àngels Vives	disc	7è
1976	Madrid	56	Josep Conejero	110 t	8è
			Montse Pujol	100	8è
			Carme Valero	800	primer
			Carme Valero	1.500	primer
			Leonor Valero	1.500	7è
			Carme Valero	3.000	primer
			Montse Pujol	100 t	segon

ANY	SEU	EDICIÓ	ATLETA	PROVA	LLOC
1977	Granollers	57	Josep Conejero	100 t	7è
			Josep Orriols	20.000 m	4rt
			Antonio Albalá	20.000 m	6è
			Montse Pujol	400	primer
			Gloria Pujol	400	segon
			Carme Valero	1.500	primer
1978	Madrid	58	Antonio Albalá	20.000 m	segon
			Gloria Pujol	400	segon
			Àngels Guitart	3.000	5è
			Montse Pujol	100 t	segon
			Montse Pujol	400 t	primer
			Gloria Pujol	400 t	4rt
	<i>Madrid</i>	--	Montse Pujol	pentatló	primer
1983	San Sebastián	63	Laura Mira	800	segon
1985	Gijón	65	Carme Valero	1500	4rt
	<i>San Sebastián</i>	--	Carme Valero	5.000	5è
1987	Barcelona	67	Fátima Paz	1500	tercer
			Ana Isabel Alonso	3.000	primer
	<i>Vitória</i>	--	Ana Isabel Alonso	5.000	2on
1988	Vigo	68	Ana Isabel Alonso	10.000	primer
	<i>Barcelona</i>	--	Ana Isabel Alonso	5.000	tercer
			Montse Abelló	5.000	7è
1991	Barcelona	71	Sonia Rallo	triple	segon
1992	Valencia	72	Francisco López	800	8è
			Sonia Rallo	triple	segon
			Silvia Delgado	perxa	1er (exhibició)
1994	San Sebastian	74	Mar Codó	perxa	5è (exhibició)
			Eva Uroz	javelina	8è

ANY	SEU	EDICIÓ	ATLETA	PROVA	LLOC
1995	Madrid	75	Santi Bañon	perxa	5è
			Montse Triviño	perxa	5è
			Cristina González	perxa	6è
1996	Málaga	76	Santi Bañon	perxa	4rt
			Silvia Delgado	perxa	tercer
1997	Salamanca	77	Santi Bañon	perxa	5è
			Mónica Marín	400	5è
1998	San Sebastián	78	Mónica Marín	400	8è
			Maria Ibars	10.000 m	8è
1999	Sevilla	79	Santi Bañon	perxa	4rt
			Rosa M ^a Morató	1.500	6è
2000	Barcelona	80	Miguel Quesada	800	5è
			Santi Bañon	perxa	4rt
			Beatriz Pascual	10.000 m	5è
2001	Valencia	81	Miguel Quesada	800	6è
			Rosa M ^a Morató	1.500	8è
2002	Salamanca	82	Miguel Quesada	800	4rt
			Elizabeth Ruz	3.000 obs	5è
			Beatriz Pascual	10.000 m	tercer
2003	Jerez	83	Beatriz Pascual	10.000 m	4rt
2004	Almeria	84	Gemma Masnou	3.000 obs	5è
			Beatriz Pascual	10.000 m	6è
2005	Málaga	85	Eva Martín	200	tercer
2008	Sta Cruz Ten.	88	Miguel Quesada	800	segon
			Gemma Masnou	3.000 obs	8è
2009	Barcelona	89	Sergio Ruiz	100	7è
			Sergio Ruiz	200	6è
			Miguel Quesada	800	tercer
2011	Málaga	91	Xavier Carrión	400 t	4rt

ANY	SEU	EDICIÓ	ATLETA	PROVA	LLOC
2012	Pamplona	92	Sergio Ruiz	200	tercer
			Miguel Quesada	1.500	5è
			Xavier Carrión	400 t	tercer
2013	Alcobendas	93	Sergio Ruiz	200	segon
2014	Alcobendas	94	Sergio Ruiz	100	segon
			Sergio Ruiz	200	segon
2015	Castellón	95	Sergio Ruiz	200	segon
			Lluïsa Mitja	400 t	6è
2016	Gijón	96	Xavier Carrión	400 t	6è

***Altres observacions:**

- 1934 / Joan Colomer hi participa com a Joventut Excursionista Pensament (nom originari JAS)
- 1934 / Colomer es classifica 4rt en la seva semifinal del 100 (dues amb 5 atletes) i només els 3 primers per llocs passen a la final
- 1975 / Montse Pujol no es classifica per la final 100 tanques tot i igualar marca amb altre atleta d'un altre sèrie (diferencia vents)
- 1977 / Josep Conejero es classifica per la final de 110 tanques després de disputar una eliminatòria de desempat entre 2 atletes
- 1989 / Jesús Puigmartí no es classifica per la final de 200 (per llocs) tot i superar un altre atleta (per temps) en l'altre semifinal
- 1994 / Sílvia Delgado (1a) i Mar Codó (5à) disputen la perxa a títol de "exhibició", doncs la prova no és oficial fins el següent any
- 2000 / Cristina Vallés es classifica 7a en la seva semifinal però amb millor temps que la guanyadora de l'altre (pas final: 3 primeres)
- 2002 / Rosa Mª Morató es classifica per la final dels 1.500 (12 atletes) però abandona la cursa
- 2024 / Roger Martínez es classifica per les semifinals dels 110 tanques (dues amb 8 atletes), però no surt a pista per lesió

Josep Molins

Montse Pujol

Carme Valero

Antonio Albalá

Feliu Lluch

Ramiro Castán

Josep Miguel Pérez

Josep Romaguera (atleta amb sabatilles a les mans)

Laura Mira

Josep Orriols

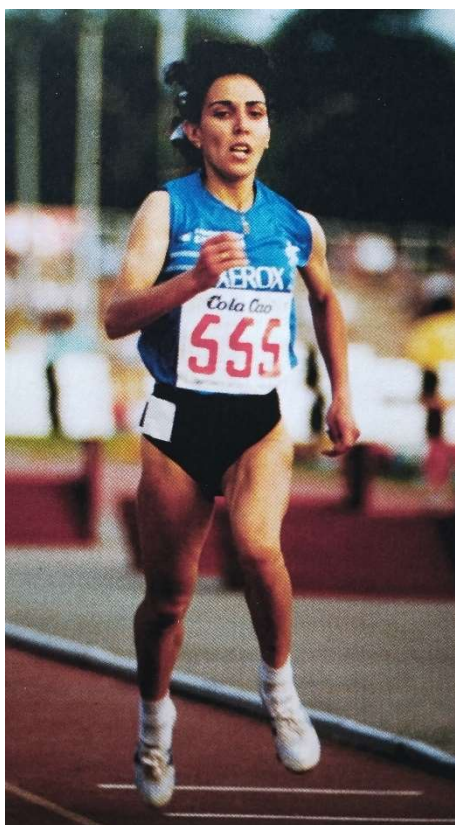
Silvia Delgado

Sonia Rallo

Gloria Pujol

Ana Isabel Alonso

Eva Martín

Beatriz Pascual

Miguel Quesada

Xavier Carrión

Sergio Ruiz

ALTRES. Relació d'atletes classificats fins el 16è lloc

1964	Joan Seguí	400 t	11è
1965	Joan Roca	3.000 obs	9è
1967	José Pro	3.000 obs	11è
1968	Joan Seguí	200	9è
1969	V. Garcia Machado	400	10è
	Feliu Lluch	3.000 obs	14è
1970	Gómez Crespillo	3.000 obs	9è
1971	Josep Conejero	110 t	13è
1972	Ignasi Melo	20.000 m	15è
1973	Josep Conejero	400 t	10è
1975	José Pro	3.000 obs	16è
	Olga Seguí	800	15è
	Olga Seguí	1.500	10è
	Montse Pujol	100 t	9è
1976	Àngels Guitart	1.500	10è
	Àngels Guitart	3.000	9è
	Matilde Gómez	3.000	12è
	Montse Pujol	llargada	14è
1977	Manuel Vázquez	20.000 m	13è
	Leonor Valero	1.500	12è
	Àngels Guitart	3.000	10è
	Matilde Gómez	3.000	12è
	Àngels Vives	pes	12è
1978	Josep Conejero	110 t	11è
	Antònia Barrera	800	10è
	Àngels Guitart	1.500	11è
	Leonor Valero	3.000	12è
	Matilde Gómez	3.000	13è
	Roser Cerveró	pes	12è
	Àngels Vives	disc	10è

1980	Àngels Vives	pes	11è
1981	Roser Cerveró	pes	12è
1982	Carles Bellosta	400	13è
	Laura Mira	800	11è
1983	Josep Conejero	110 t	11è
	Santi Clusella	400 t	15è
	Matilde Gómez	5.000 m	12è
1984	Laura Mira	800	10è
	Santi Clusella	400 t	11è
	Matilde Gómez	5.000 m	15è`
1985	Laura Mira	800	13è
1986	David Badia	100	15è
1987	Mari Carmen Díaz	3.000	4rt
1988	Mari Carmen Díaz	1.500	10è
1989	Jesús Puigmartí	200	9è
	Ponciano Ramírez	llargada	13è
1990	Sonia Rallo	triple	14è
1994	Marc Ruiz	3.000 obs	9è
1996	Mónica Marín	200	11è
1998	Esther Solera	1.500	9è
2000	Eric Segura	3.000 obs	13è
	Cristina Vallés	800	10è
2001	Javier Medina	800	13è
2002	Javier Medina	800	16è
	Eric Segura	3.000 obs	13è
	Gemma Masnou	800	15è
	Rosa M ^a Morató	1.500	(12è)
2003	Ana M ^a Pinero	perxa	11è
2007	Sergi Silvero	1.500	15è
2009	Gemma Masnou	3.000 obs	11è

2010	Sergio Ruiz	100	9è
	Alex Gotay	100	11è
2015	Xavier Carrión	400 t	13è
	Patricia Ayuste	100 t	10è
2018	Daniel Ponce	400	16è
2019	Sheila Dobón	triple	12è
2020	Sheila Dobón	triple	11è
2024	Roger Martínez	110 t	(16è)

Relació d'atletes en formar part amb la selecció d'un equip de relleus (ocasional fins 1975)

ANY	SEU	ATLETA	EQUIP	PROVA	LLOC
1934	Tolosa	Joan Colomer	Catalunya	4x100	tercer
1968	Madrid	Albert Marín	Barcelona	4x100	4rt
		Josep M. Pérez	Barcelona	4x100	4rt
		A. Garcia Machado	Barcelona	4x100	4rt
		Josep Figueras	Barcelona	4x400	primer
		Joan Seguí	Barcelona	4x400	primer
1968	Madrid	Joan Seguí	Barcelona	4x200	primer
		Joan Roca	Barcelona	4x1.500	tercer
		Trinidad Gajate	Barcelona	4x200	segon
1969	Sevilla	A. Garcia Machado	Catalunya	4x100	tercer
1975	Salamanca	Glòria Pujol	Barcelona	4x400	primer

Relació d'atletes en formar part d'un equip de relleus de la JAS (fix per clubs des de 1976)

2009	Barcelona	Alfredo A. Gotay	JAS	4x100	8è
		Xavier Carrión			
		César Blanca			
		Sergio Ruiz			
2011	Málaga	Alfredo A. Gotay	JAS	4x100	6è
		Xavier Carrión			
		Albert Moreno			
		Sergio Ruiz			
2012	Pamplona	Xavier Carrión	JAS	4x400	7è
		Sergio Ruiz			
		Daniel Peula			
		Miguel Quesada			
2013	Alcobendas	Marc Lobo	JAS	4x100	8è
		Sergio Ruiz			
		Eric Esteve			
		Miquel de Sa			

Carmen Valero marcó una época en el atletismo femenino, inmarchitable en el tiempo sus éxitos y sus triplete (800m, 1.500m y 3.000m) en los Campeonatos de España.

Carme Valero

Foto RFEA. Fuente: "Historia de los Campeonatos de España Absolutos en el Aire Libre"

Ha mort Ramon Montllor

A continuació, com a homenatge i record d'en Ramon, reproduïm un article d'opinió que va escriure Jordi Armengol l'any 2019 titulat 'El gran Montllor'.

El gran Montllor, per Jordi Armengol

El Ramon Montllor i Melé va néixer l'any 1944 a Sabadell, molt a prop de la plaça Marçet. Era el petit de 3 germans. I a casa seva eren aficionats a l'excursionisme. Potser aquest fet va desenvolupar en ell, i des de ben jovenet, l'estima per l'esport, el sacrifici i els reptes personals.

Va arribar a jugar a futbol a l'infantil del CE Sabadell però amb 14 anys es va decantar per el ciclisme. En una etapa primerenca de l'esport sabadellenc, va tenir la gran sort de tenir com a entrenadors l'Albert Sant i l'Angel Golobart, dos referents del ciclisme i l'atletisme, respectivament.

En ciclisme va competir amb els equips Ferrys i Fagor, absoluts dominadors d'aquest esport a la dècada dels 60.

En època hivernal, i per complementar els seus entrenaments, feia atletisme amb l'Angel Golobart. Amb aquest sistema optimitzava la seva forma física.

I aquest fet va ser cabdal en la seva futura relació amb l'esport. Amb 21 anys, tot i tenir ofertes com a professional del ciclisme, i ser un bon ciclista tant en pista com en ruta, es va enamorar de l'atletisme.

Dels 21 als 31 anys va destacar en proves com 100, 200 i 400 metres. I la JAS (Joventut Atlètica Sabadell) era casa seva.

L'any 1974, encara com atleta en actiu i al col·legi El Casal de Castellar del Vallès, el director li va proposar al Ramon, pare de dos alumnes, muntar una activitat extraescolar relacionada amb l'atletisme. Aquell fet va marcar la seva vida d'una manera determinant.

El Ramon va tenir la brillant idea d'apuntar l'escola al mític programa de TV Torneo.

I d'aquí, d'aquesta idea primerenca, es va plantar la llavor per escriure una de les millors pàgines de la història de la promoció de l'atletisme català, que va ser la fundació del CAC (Club Atlètic Castellar) en un poble de no més de 1.600 habitants en aquells anys. Aquesta fita es va veure consolidada amb la construcció de les pistes d'atletisme l'any 1999.

Només una persona vinculada a l'atletisme com jo mateix pot valorar l'inmensa feina que el Ramon i els seus col·laboradors van fer durant aquells anys. Aprofundir igualment en totes les fites que el CAC de Castellar ha aconseguit durant els seus anys de vida seria molt extens. Us recomano la lectura del llibre 25 anys del Club Atlètic Castellar, publicat a l'Arxiu d'Història de Castellar l'abril del 2004.

Al llarg de les seves pàgines podreu comprovar el paper fonamental d'en Ramon Montllor en la fundació, el creixement i la consolidació del club.

Han passat els anys, i el Ramon va decidir, fa uns anys, tancar aquesta etapa al CAC per deixar pas a noves generacions.

Però segueix vinculat a l'atletisme com a entrenador a la JAS de Sabadell, on va néixer com atleta.

El Ramon per a mi té dues facetes. Un home de club entusiasta que creu en l'esport de base i per tant, un magnífic directiu i alhora un immens entrenador. Els diumenges a la tarda son sagrats. Ell prepara els entrenaments dels seus atletes de manera personalitzada. Conec pocs entrenadors que a primer cop d'ull defineixin els potencials i les mancances de cada un dels seus atletes. El Ramon corregeix defectes, però sobretot, i això el fa un gran entrenador, potencia les qualitats de cada atleta.

A banda de l'atletisme ha col·laborat amb les seleccions nacionals de bàsquet i waterpolo de manera puntual quan aquestes entrenaven a Sabadell, i això li ha donat un bagatge excepcional, que altres entrenadors de prestigi internacional com Gregorio Rojo, entrenador de l'olímpic Jose Manuel Abascal, valoraven.

Són memorables les dites del Ramon referides a l'atletisme: "el que guanya una cursa no és el que va primer més estona, sinó el que trepitja abans la meta". "La derrota és la força de la victòria". "Estudiant aprens un idioma, i caminant el saps interpretar".

Aquestes frases són aplicables a la vida. De tot, de la seva etapa com a esportista, com a directiu i com a entrenador, si m'hagués de quedar amb una seria la d'entrenador i la d'educador de persones amb majúscules. A banda dels

seus èxits, és d'aquelles persones que ha deixat empremta en cadascun dels i les atletes que han passat per les seves mans. La gent jove fa servir l'expressió "és un grande" quan una persona destaca per alguna cosa.

Aquesta expressió verbal l'apliquem tots els que el coneixem. Perquè des de fa molt de temps, el Ramon, per als seus atletes i per als que el coneixem, és el Gran Montllor.

Els lideratges imprescindibles de l'atletisme català

Entrenadors com en Ramon Montllor, que gràcies a la seva dedicació altruista, metòdica, i entusiasta fan que l'esport d'aquest país tiri endavant.

Els seu lideratge va fer possible que amb la complicitat de polítics i amb l'impuls dels seus conciutadans, que el van recolzar, crear una escola d'atletisme exemplar a Castellar del Vallès. Va aconseguir amb la seva empenta, la construcció de les pistes d'atletisme actuals.

Actualment, el podeu trobar a les pistes de la Joventut Atlètica de Sabadell. Son la seva segona casa.

Per les seves mans han passat un nombre altíssim d'atletes. Persones que sempre el recorden, perquè han compartit amb ell la seva formació com esportistes i com a persones.

Carme Valero, Xavi Ballester, Toni Creus, son noms units a l'atletisme i a Castellar.

En Ramon ha entrenat de tot. Atletes excepcionals i altres de no tant nivell.

Però en la seva filosofia, ell creu en que el mèrit de l'atleta i de cada entrenador es la millora individual. La qüestió és esgarrapar segons al cronòmetre,

independentment que les teves condicions esportives de partida siguin millors o pitjors.

I això ,només ho fan els entrenadors de base. La seva tasca no té preu.

La majoria de vegades aquests entrenadors com en Ramon, no tenen el reconeixement que es mereixen .

Fa més de 20 anys que entrenadors del prestigi de Gregorio Rojo, Manuel Pascua Pique-ras o Jaime Enciso, em parlaven molt i molt bé de les tècniques d'entrenament d'un tal Ramon Montllor. Ells com a entrenadors van ser reconeguts perquè van escollir el camí d'entrenar als atletes d'elit. En Ramon, no.

En Ramon estava a l'esport de base. En Ramon segueix a l'esport de base.

Un entrenador gallec com Angel Bullago, publicava fa uns dies un article molt interessant a la web foroatletismo.com

Cito textual alguns fragments del seu article.

"Ignacio Fontes, Adrián Ben, Miguel González, Jordi Torrents, Lucía Rodríguez o Celia Antón en el medio fondo y fondo son algunos de los nombres propios que se han ganado, con trabajo y sacrificio, el derecho a ser reconocidos como los dignos sucesores de los grandes especialistas de este bello deporte. [...] Cuando el joven atleta llega a la cima o destaca, nadie se acuerda de sus entrenadores de base. El mérito se va para los que tienen en la actualidad. Da igual que lleven entrenando con ellos cinco meses, el mérito siempre recae en sus hombros y así se encarga la prensa de hacérselo saber a los aficionados. [...]

Todos ellos están en grandes manos, con grandes profesionales de este deporte, técnicos con muchos años de experiencia, sobre todo en alto rendimiento. Han llevado a atletas a grandes marcas, a récords, a grandes campeonatos y hasta a los Juegos Olímpicos. Pero para que un atleta llegue hasta ellos, la labor del técnico de base es necesaria. Sin trabajo de base, sin formación, no hay alto rendimiento. [...]

¿Cuánto se escribió en medios y redes sobre el hecho de que Jordi Torrents comenzara a trabajar en el grupo de Jama Aden? Nadie se aventuró a mencionar ni una sola vez a Ramón Montllor, el entrenador que se encargó de llevar a Jordi al quinto puesto en los Juegos Olímpicos de la Juventud de Nanjing. Ahora, tras esa etapa, Jordi entrena bajo las órdenes de María Carbo."

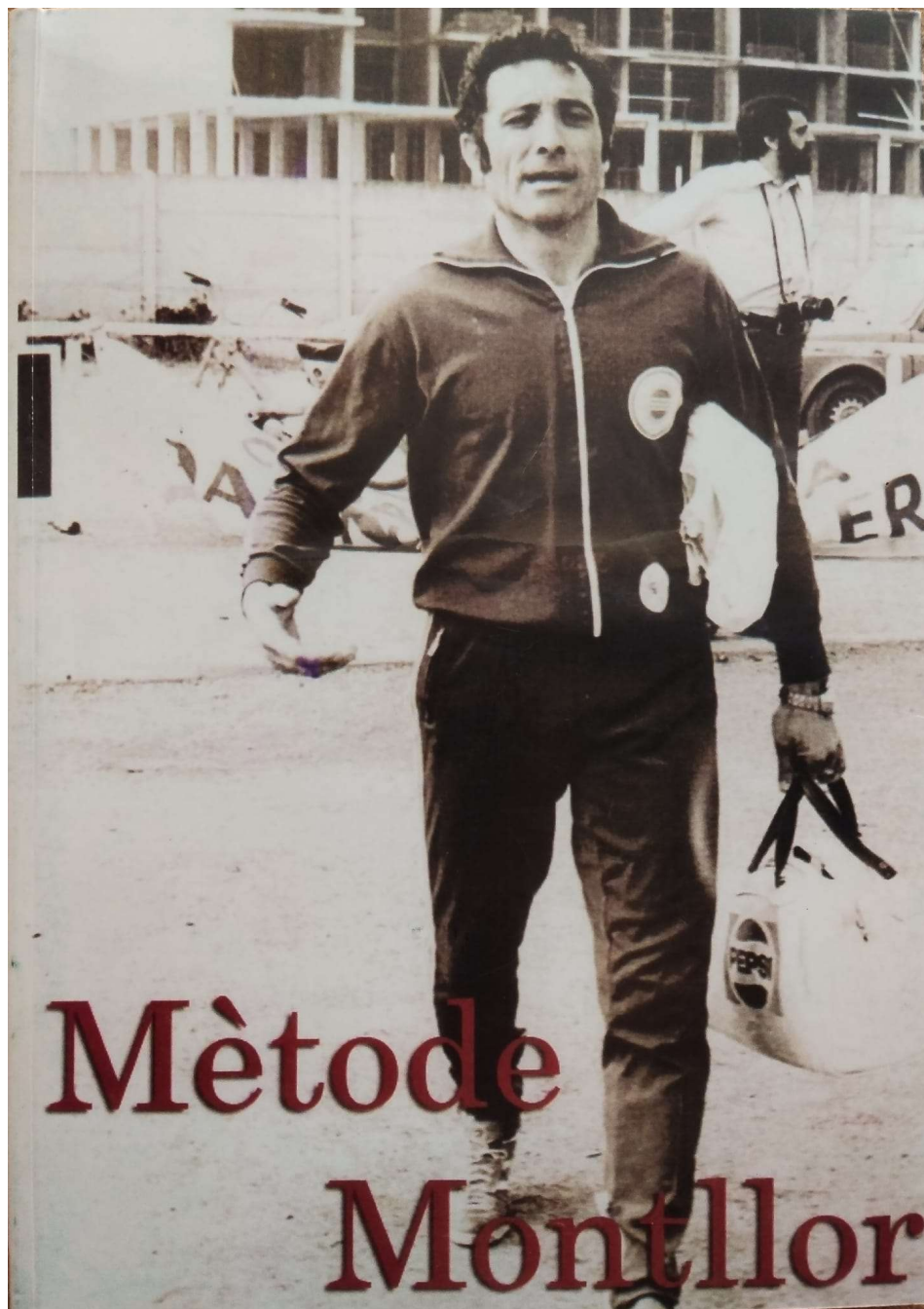
Gracies Angel. Es pot dir més alt, però no més clar.

Quan arribo a les pistes i el saludo, faig un gest amb el cap. Per mi, és una mena

de re-verència. Es la meva manera de demostrar-li el meu apreci i el meu reconeixement.

L'esport català té un deute. Molts atletes també. Que no se n'oblidin. Una, cent, mil vega-des gràcies als entrenadors de base. Es el mínim que demanen. Perquè s'ho mereixen. Perquè s'ho han guanyat. Ells i només ells són els veritables líders imprescindibles. A tots ells i a tu Ramon en particular.

Moltes gràcies.

TOT RECORDANT: Lourdes Gurrera

Aquest mes d'octubre ens ha deixat Lourdes Gurrera Alom (1955) a l'edat de 69 anys.

Fou atleta de la JAS en la dècada dels anys 80, és a dir, no es va iniciar en l'atletisme fins passats els 25 anys. En els seus principis es va especialitzar en proves de fons de pista, però llavors ja es va anar apartant de la pista per dedicar-se a fer curses de ruta, terreny on se sentia més a gust en una època que començaven a proliferar aquest tipus de curses i tan habituals avui en dia però gairebé inexistents fins al canvi de la dècada entre els anys 70 i 80.

En 1988 es converteix en la primera dona sabadellenca en córrer una mitja marató i, per tant, inaugura el rècord de Sabadell amb un temps de 1h24'05", marca que no fou superada fins 14 anys més tard (2002) per Esther Solera (1h21'16").

En pista, les seves millors marques foren en 1500 (5'06"2) en 1981, en 3000 (10'20"0) en 1984 i en 5000 (19'59"7) en 1981. No va deixar mai de córrer, i com a atleta veterana, encara era habitual veure-la en alguna cursa popular.

En l'any 2014, fou repescada per completar un equip de relleus 4x100 màster de la JAS de la categoria W50. Fou al Campionat de Catalunya, on no tant sols van assolir el títol, sinó que a més a més, van inaugurar el rècord de Catalunya (1'20"19), doncs fins aquell moment, cap club català amb dones majors de 50 anys havia corregut un relleu 4x100 (veure Butlletí nº 1004).

Descansi en Pau.

Sánchez-Reyes-Vegas-GURRERA

TOT RECORDANT: Anna Mª Sanmartí

Aquest mes d'octubre ens ha deixat en Anna Mª Sanmartí Monistrol (1953) a l'edat de 71 anys.

Fou atleta de la JAS a finals de la dècada dels anys 60, dècada en què fou l'inici de l'atletisme femení a Sabadell, inexistent fins al principi d'aquesta dècada dels anys 60 amb la irrupció de les primeres dones a les Pistes Municipals en practicar atletisme a la nostra ciutat.

És per aquest motiu que als 16 anys va inaugurar el rècord de Sabadell dels 100 metres tanques en 1969 amb un temps de 20"4, marca que va anar millorant fins a 18"7 en 1970 (també com a rècord de Sabadell). També fou una de les components del relleu en inaugurar en 1969 el rècord de Sabadell del 4x400 (4'38"7).

A part de l'esmentat registre de les tanques, les seves millors marques en 100 (14"0), 200 (28"6), 400 (1'06"8), 800 (2'36"1) i llargada (4'53), van suposar en el moment de fer-se, situar-se dins les 4 millors atletes dins el rànquing local de tots els temps.

En 1968, fou una de les 4 atletes en representar a la JAS en la custòdia de la torxa olímpica de Mèxic a la plaça de Catalunya de Barcelona dins el pas del recorregut de la torxa per territori espanyol camí de Mèxic (vegeu Butlletí JAS nº 1013).

Descansi en Pau.

Puell-Saña-SANMARTÍ-Puigvert

25è CAMPIONATS DEL MON MASTER (Göteborg)

6 atletes de la JAS hi van ser presents amb sort diversa

La ciutat sueca de Göteborg va ser la seu del 25è Campionat del Món Màster. Finalment, va assolir l'objectiu que tenia la ciutat en la passada dècada a l'oferir la seva candidatura per ser seu en l'any 2020. Malauradament, va perdre les corresponents votacions davant Toronto. Així i tot, l'esclat de la pandèmia de la Covid, va canviar el ritme del món i tampoc es van celebrar a la ciutat canadenca a l'anul·lar-se molts dels esdeveniments programats (com per exemple, els Jocs Olímpics de Tokio '20 que es van posposar un any després).

A Göteborg '24 es va superar el nombre de països inscrits (111), superant els 100 que van prendre part al mundial fet a Málaga (2018). Fins a Göteborg, es van desplaçar atletes de països tan exòtics com: Iran, República Democràtica del Congo, Sri Lanka, Mongòlia, Papua Nova Guinea... vaja, que el món màster també ha quallat en aquests països.

Quant a nombre de participants, es va comptar amb un total de 8.022, sent la 5a millor participació de la història en les 25 edicions fins ara disputades. Espanya fou el 4t equip amb més atletes presents (369).

Aquesta xifra hauria pogut ser un pèl més alta, però l'organització no es va voler complicar la vida a l'hora d'admetre més participants fora del termini d'inscripció (4 de juny), és a dir, setanta dies abans de l'inici del campionat. I amb això sí que foren molt estrictes. Ni un. En altres campionats, hi ha hagut una pròrroga o pagant un suplement per inscripció fora de termini. Com a exemple, un atleta de la JAS ho va intentar just l'endemà del termini, fa la sol·licitud per mail... i ni tan sols rep resposta. Lleig.

El campionat es va repartir en 3 estadis diferents: dos a la mateixa ciutat de Göteborg (Slottsskogsvallen i Ullevi Stadium) i l'altre al poble de Björlanda situat als afores (Björlanda Athletics Center). Segons comentaris recollits, fou un inconvenient seguir de prop l'actuació de diferents atletes competint en estadis diferents. Els 2 estadis de la ciutat estan separats per 4 km i Björlanda està a 15 km de Göteborg. En definitiva, massa temps perdut que es requeria per anar d'un lloc a l'altre. En aquest aspecte, recordem amb nostàlgia el mundial fet a San Sebastià (2005), celebrat en els 2 estadis existents a Anoeta (el principal i l'auxiliar), podent anar a peu d'un a l'altre en un minut. Quin luxe !!!

L'estadi més conegut és el Ullevi. Construït en 1958 i amb una capacitat per 43.000 espectadors. Va acollir partits de futbol de la Copa del Món que va organitzar la FIFA en 1958, mundial guanyat per la selecció del Brasil i en el que va brillar un jove Pelé amb 17 anys i autor de 6 gols. Brasil va jugar 4 partits aquí i també fou la seu del partit pel 3r lloc (França 6 - Alemanya 3). També la IAAF va organitzar aquí un mundial (1995) i la EAA un europeu (2006). Per nosaltres és de grat rècord l'apoteòsica victòria de Martín Fiz en la marató del 1995 (així com el subcampionat de Valentí Massana en la marxa) entrant triomfant per la porta de l'estadi.

L'estadi amb més glamur és el de Slottsskogsvallen. Construït en 1923 i, per tant, amb 101 de història, es va remodelar a consciència per acollir aquest mundial. De fet, fou l'estadi principal del campionat. El tartan era nou però la tribuna, les grades i seients, de fusta, senzillament encantador. I amb una capacitat per 10.000 espectadors. En 1977, ja fou la seu de la 2a edició del Campionat del Món màster (per tant, Göteborg repeteix com a seu del mundial de les 25 edicions fins ara celebrades).

ULLEVI STADIUM (Göteborg)

SLOTTSSKOGSVALLEN (Göteborg)

L'estadi més modern és el situat a Bjorlanda. De fet, era nou i es va construir expressament per aquest mundial. Té una capacitat per 1.000 espectadors i els seients de les grades també de fusta. Estadi impressionant per acollir grans esdeveniments de multi concursos, com aquest mundial. Té els 8 carrers clàssics, però també disposa de 2 matalassos d'alçada, 3 matalassos de perxa, 2 passadissos amb fossat, 2 cercles de pes, 3 gàbies de llançaments i 4 passadissos de javelina. Quasi res.

El campionat es va disputar durant 14 jornades (del 12 al 25 d'agost): 1 per la cerimònia d'inauguració, 11 de competició i 2 més de descans aprofitant-se per fer Assemblies de la mateixa World Master Athletics.

El Centre d'Informació i a la vegada, el lloc on es recollia acreditacions i dorsals, era un pavelló situat just al costat de l'Estadi principal (Slottsskogsvallen). Dins, també incloïa una pista sintètica de 4 carrils de 200 metres d'anella i tots els altres equipaments requerits per una competició atlètica "indoor". Aquesta instal·lació també es va aprofitar com a zona d'escalfament.

Per la gestió informàtica, l'organització va concertar els serveis de la plataforma "Roster". Allà, es podien consultar llistats de participants, llistes de sortida, horaris, resultats i confirmació "online". No va funcionar. I si ho feu, no prou bé. Si fou un problema de cobertura, a vegades fou poca o gens. Amb el meu mòbil, no vaig poder mai fer ús d'aquesta plataforma. A un company meu, li passava a vegades, a un altre només a mitjanit (potser alhora de menys demanda), en canvi, a un altre, sempre hi accedia. Si era un problema de mòbil, no ho vàrem saber mai.

Un exemple de l'error en haver confiat l'organització amb el sistema "Roster" va ser palpable a l'hora de fer les confirmacions "online". Va fallar. En un principi, es va aconsellar que els atletes confirmessin les proves de la seva participació allà "online" per aquest sistema i en puntuals casos no va funcionar prou bé (l'atleta NO apareixia com a "confirmat"). Posteriorment, ja s'aconsellava (mitjançant els delegats) fer-ho presencialment al mostrador on es recollia al dorsal. Tot i així, l'organització fou massa estricta al principi (fins a detectar alguns casos que posava en evidència el seu sistema) i no deixava participar als no confirmats. Com a exemple, vaig poder contemplar un cas en viu el primer dia de la competició. Fou al decatló M60: un mexicà intentant accedir a la Call-Room després del seu escalfament i amb el dorsal al pit... i no el deixaven entrar al no estar a la llista definitiva (confirmats). Venir expressament de Mèxic i no poder córrer ¡¡¡Em va saber greu, doncs, segons ell, al·legava que ho havia fet.

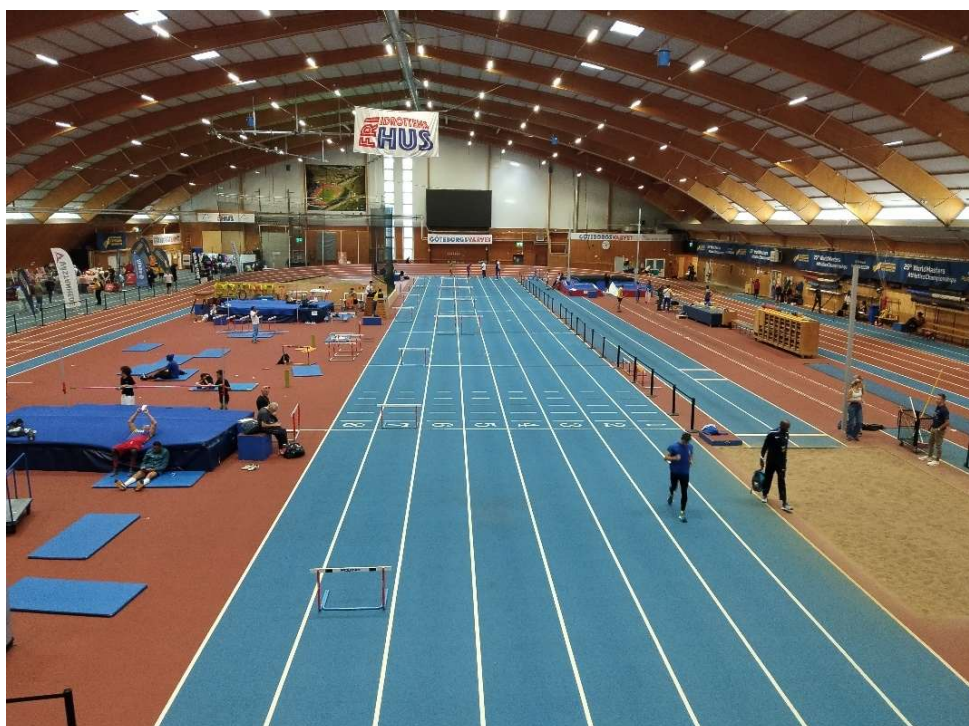
L'organització no va facilitar als atletes participants un pas gratuït de transport públic local vàlid només pels dies de competició, tal com ha estat possible en altres edicions. Si que és cert, l'organització va posar un servei de busos especials (gratuït pels atletes amb credencial del campionat) que enllaçaven els 3 estadis els dies de competició. Aquests, funcionaven des de 1a hora del matí i fins a l'última de la tarda (segons horaris de competició) amb sortides cada mitja hora i només als estadis on es competia. Malauradament, Ullevi només va acollir 3 jornades, per tant, atletes que tenien l'hotel prop d'allà i competien en un altre estadi, només varen poder utilitzar aquest bus 3 dies. Pels altres dies, es van haver d'espavilar amb la xarxa local.

Diuen que la pela és la pela. Ho vàrem comprovar allà. L'habitual servei de "streaming", i que tan bé estàvem acostumats al ser eficaç i gratuït, aquest cop, i per primera vegada, calia estar donat d'alta en una plataforma (previ pagament) per veure en viu el desenllaç del campionat. No conec a ningú que pagués.

El servei de fotografia fou raquític amb el mínim de fotògrafs a pista, fet que condicionava a l'hora d'aparèixer en fotos del Campionat. I si és el cas, sempre fa il·lusió comprar una bona foto allà.

BJÖRLANDA ATHLETICS CENTER (Björlanda).

Pavelló "indoor".

Amb triple funció: com a zona d'escalfament i com a recollida de dorsals i centre d'informació

I seguim amb la pela. El principal inconvenient que vàrem patir els que vàrem llogar un cotxe, fou que totes les places d'aparcament eren de pagament. Inclús les àrees situades als pàrquings dels mateixos estadis. Creiem, ho vàrem comentar amb altres atletes, que aquestes àrees haguessin d'haver sigut de franc pels participants. Anaves a competir, amb els consegüents nervis de la competició, i havies de pensar a obtenir el tiquet corresponent, ja que el revisor passava per allà. Tots els que portàvem cotxe de lloguer, vàrem "pringar". Alguns amb una multa, altres amb dues i fins i tot amb tres. Bé per desconeixement o bé per passar-se d'hora o bé per excés de confiança. Desconeixem si l'organització va intentar aquesta mesura de gràcia, i si ho va fer i no en va sortir exitosa. Hauria sigut un detall.

Tot i que no competia allà, vaig voler visitar l'Estadi de Ullevi i em vaig emportar una decepció. Esperava més d'aquell estadi que fou seu del mundial del 1995. Allà, es van batre els 2 rècords del món de salt de triple: el britànic Jonathan Edwards (18'29) i encara vigent, i el de la ucraïnesa Inessa Kravets (15'50). El tartan estava en deficient estat (per aquest motiu, només es va programar 3 jornades). Quan Göteborg va oferir la seva candidatura pel mundial màster del 2020, oferia Ullevi com Estadi principal i com a reclam pels grans esdeveniments esportius celebrats allà (suposadament i com és de preveure, amb un tartan remodelat). Al no ser escollida, i tot són hipòtesis, l'estadi ha perdut protagonisme atlètic. Inclús, de l'històric fossat de sorra, ja no queda res, de fet, just a sobre hi ha gespa, com si fos una prolongació del terreny de joc per la pràctica del futbol. En conservar encara el passadís, no em vaig perdre l'ocasió per trepitjar el mateix passadís on Edwards i Kravets van començar les seves gambades agafant força embranzida per fer els seus estratosfèrics salts, per llavors, els més llargs de sempre.

Björlanda: quina meravella !!! Estadi modern i ample. Els seients sota les grades (bancs) eren de fusta i presentaven molt bon aspecte. Ideal per fer competicions que requereixi vàries àrees de concurs alhora. Com les proves combinades, especialitat celebrada en aquest estadi. Al competir aquí pel decatló, ho vaig comprovar "in situ". Malauradament i malgrat la modernitat i amplitud dels vestidors i serveis, fou insuficient per acollir tal magnitud de visitants (potser mai havia tingut tanta afluència...). Conseqüència: aviat es van embussar i varen quedar tots precintats. Afortunadament, havien previst "toiletts" exteriors portàtils (6 en total), que quedaven col·lapsats a estones (calia fer cua) i presentaven un aspecte lamentable. Fou l'única nota negativa d'aquest estadi.

Un detall que també em va sorprendre fou l'amabilitat dels jutges de concursos envers els participants al presentar-se com a tal (jutge de la prova), desitjant sort i agrint la seva participació allà. I seguint amb aquesta línia, també era d'agrair que tot estava ben indicat amb els rètols corresponents per facilitar a orientar-se millor.

Un altre detall que va tenir molt bona acollida, fou que l'organització va posar un carreró mòbil de tartan des de la Call-Room (situat fora la pista) pel desplaçament dels atletes fins a l'anella, a modo de passadís per sortir o tornar a la Call-Room, ja que el paviment era d'asfalt. Els corredors (amb sabatilles de claus posades) ho vàrem agrair.

La custòdia de perxes fou excel·lent, tot ben controlat en un magatzem, tant les pròpies com les de lloguer. Les perxes es podien llogar, oferint-se una àmplia gamma de la marca Nordic. El preu car (80 euros), però calia valorar que eren perxes totalment noves (per estrenar) i que es podia utilitzar una perxa personalitzada a les teves necessitats estalviant-se el trasbals del trasllat de perxes i els maldecaps que això suposa. En cas de no llogar perxa, afortunadament l'organització oferia un petit ventall de perxes gratuïtes a disposició dels atletes situades en la zona de competició de la prova de perxa.

Quatre dels sis atletes de la JAS participants al mundial: Ricard Rof, Josep Mª Madí, Salvador Maranges i Jordi Andrés.

Maranges, Andrés, Madí i Rof, dins l'estadi principal del Campionat (Slottsskogsvallen). Construït en 1923

En general, l'horari previst per a totes les proves es va complir. I el fet de poder distribuir proves entre 3 estadis, va possibilitar que les jornades acabessin abans de les 8 del vespre. També és cert, que alguna jornada començava a les 8 del matí, però en d'altres, s'acabava a les 5 de la tarda. És d'agrair. He assistit a campionats internacionals i alguna prova ha acabat a mitjanit.

Anècdotes? Sí, un parell. Quan era a la Call-Room a punt de sortir pel 200, un competidor de la meua sèrie (un ianqui de color) va demanar silenci i va recitar una pregària. Quan vàrem acabar el decatló, els alemanys ens van obsequiar amb una cervesa fresca a tots els altres companys en acabar la prova (35). Ni una cosa ni l'altre, ho havia vist mai.

Tot i que no es va anunciar per enlloc, com a mínim a nivell de campionat, l'organització va muntar una exposició commemorativa al centre de la ciutat, concretament, a la Biblioteca Municipal. Nosaltres, la vàrem "descobrir" de casualitat passejant per la ciutat, però no érem gens coneixedors de que existís. L'exposició comptava amb unes 4 dotzenes de fotos tamany pòster on apareixien atletes màsters competint en els darrers mundials. Un encert per promocionar el Campionat envers als ciutadans de Göteborg.

Dels vuit mil participants a Göteborg, qui va tenir un millor seguiment mediàtic fou el local Ingemar Stenmark (figura llegendària de l'esport suec... però en esquí). Ara, als seus 68 anys, vol dedicar-se al salt de perxa i hi va participar en la categoria M65. Fou desè amb un salt de 3 metres justos. No cal dir, que el seu concurs fou seguit amb molta expectació pel públic local (al quedar eliminat, les grades es van anar buidant...) i a cada salt vàlid fou llargament ovacionat. La mateixa Presidenta del WMA (Margit Jungmann) el va anar a saludar personalment un cop va acabar la seva actuació. Stenmark fou campió olímpic en 1980 (Lake Placid) en la modalitat de l'eslàlom. En aquesta mateixa disciplina, fou campió del món (1978 i 1982). En total, va arribar a guanyar 86 proves de la Copa del Món. Un mite. Pels suecs, a l'altura del tenista Björn Borg.

Un cop acabat el mundial, es van comptabilitzar fins a 125 rècords del món. Se'm fa difícil destacar quins tenen més valor. Però, per exemple, que us sembla els 14"70 de la canadenc Karla Grande en els 100 metres... amb 70 anys?

La delegació espanyola va obtenir un total de 103 medalles, 18 rècords d'Espanya i 5 rècords dels campionats. No va superar les 115 medalles de Lyon '2015 (el màxim històric) per fou 5a del medaller, només superada pels Estats Units, Alemanya, Gran Bretanya i Suècia.

Tal gran actuació dels nostres, no amaga que no tot són flors i violes Cal acatar les decisions dels directius de la federació, però, a vegades no s'entén, com va succeir a Göteborg, és que Espanya no va presentar cap equip del relleu 4x100 M55 havent-hi prou companys allà (o d'una categoria superior que poden "baixar"). No es va comptar en cap atleta de la JAS (actuals campions d'Espanya per equips M60) per completar un equip de 55 (els 4 seleccionats pel M60 eren clarament superiors a nosaltres). Potser no érem prou competitius per assolir medalla i la federació no presenta equip? Com a reflexió, només cal observar els resultats: amb la marca feta per la JAS al darrer Campionat d'Espanya (Alcobendas), s'hagués superat allà a 4 seleccions nacionals (Canadà, Finlàndia, Brasil i Mèxic). Posteriorment, alguns dels afectats (com un company del Granollers) vàrem enviar un escrit a la mateixa federació.

Esperem que pel proper Campionat ja hagin pres bona nota. Per cert, a la ciutat coreana de Daegu (2026). Tant de bo, hi puguem ser una bona colla de la JAS...

Ricard Rof

Dos dels sis atletes de la JAS participants al mundial: Francisco Ferrer i Mercedes Gracia

Gracia i Ferrer a l'estadi de Ullevi. Construït en 1958 per la Copa del Món de Futbol (Brasil, amb Pelé, va jugar aquí).

Actuació atletes JAS:

Francisco Ferrer (M55)

Disc	25è	29,19
------	-----	-------

Pes	21è	10,37
-----	-----	-------

Martell	26è	32,99
---------	-----	-------

Jordi Andrés (M60)

200	-	DNS
-----	---	-----

Decatló	25è	4.133
---------	-----	-------

Josep Mª Madí (M60)

100	50è	14"67
-----	-----	-------

200	47è	29"85
-----	-----	-------

Ricard Rof (M60)

200	27è	29"16
-----	-----	-------

Decatló	27è	3.952
---------	-----	-------

Salvador Maranges (M65)

Perxa	-	nuls
-------	---	------

Mercedes Gracia (W50)

800	39è	3'08"45
-----	-----	---------

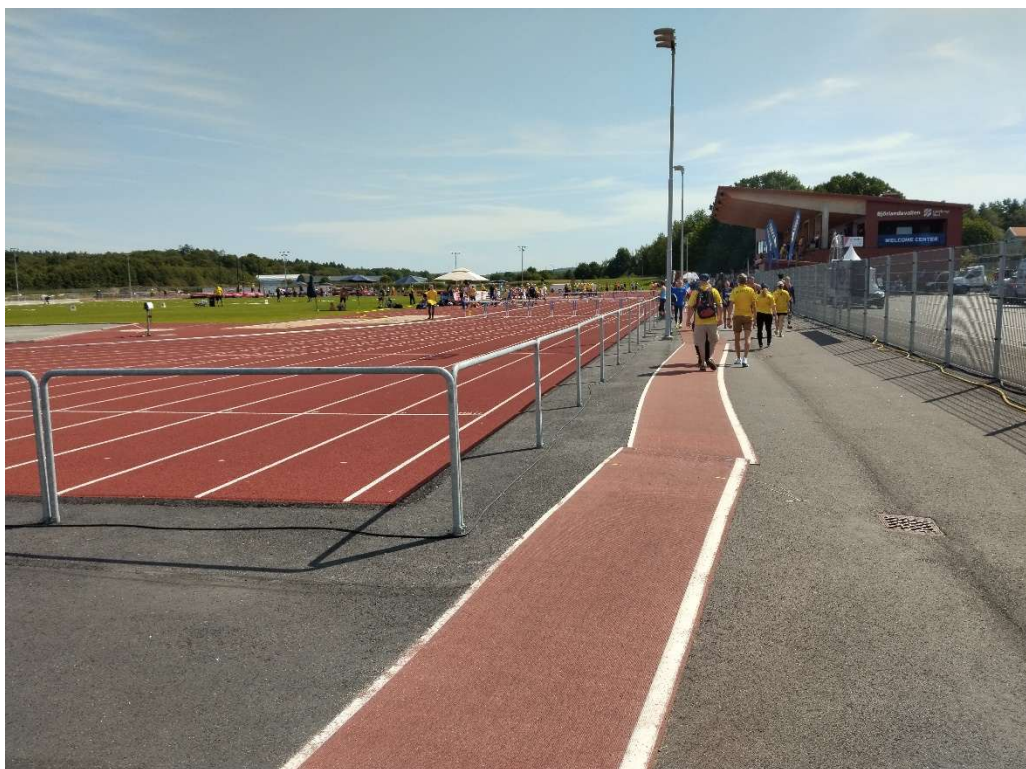
Cros	57è	-
------	-----	---

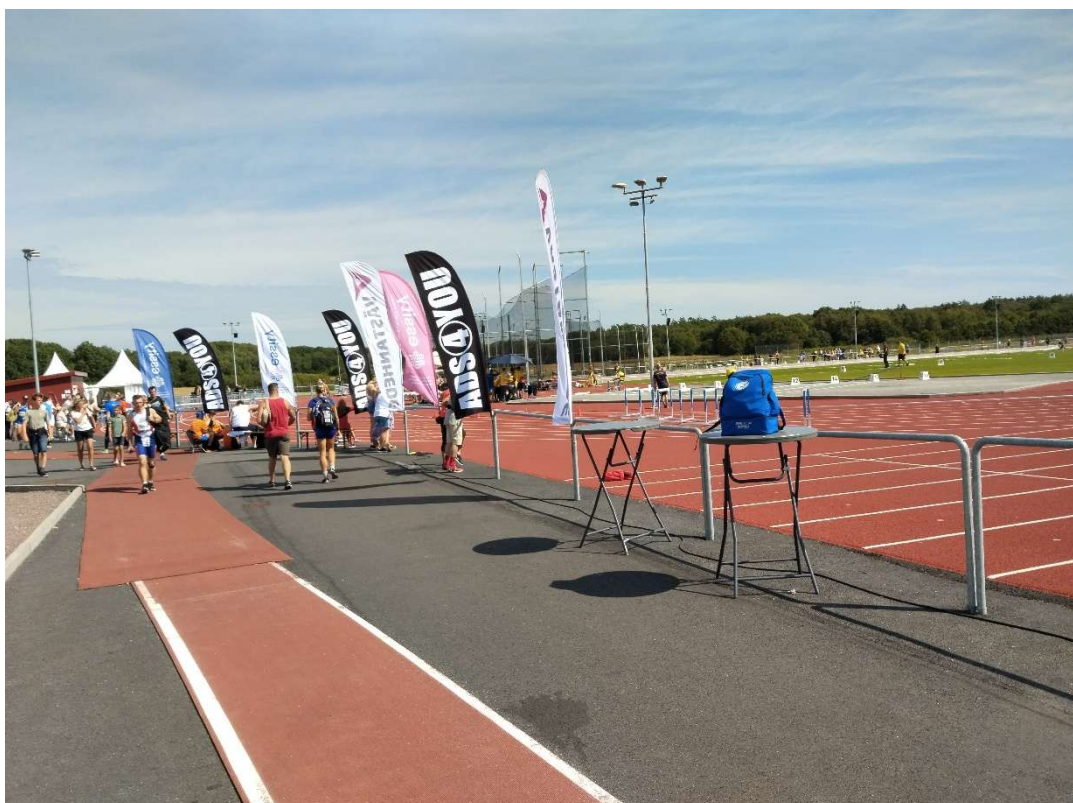
Rof i Andrés a les grades (bancs de fusta) del estadi de Björlanda. Construït en 2024 en motiu d'aquest mundial.

Andrés i Rof amb un dels jutges del campionat (alguns d'ells, principalment els de concursos, molt amables)

Passadís de tartan mòbil exclusiu per sortir de la Call-Room cap a la pista i tornar-hi. Estadi Björlanda.

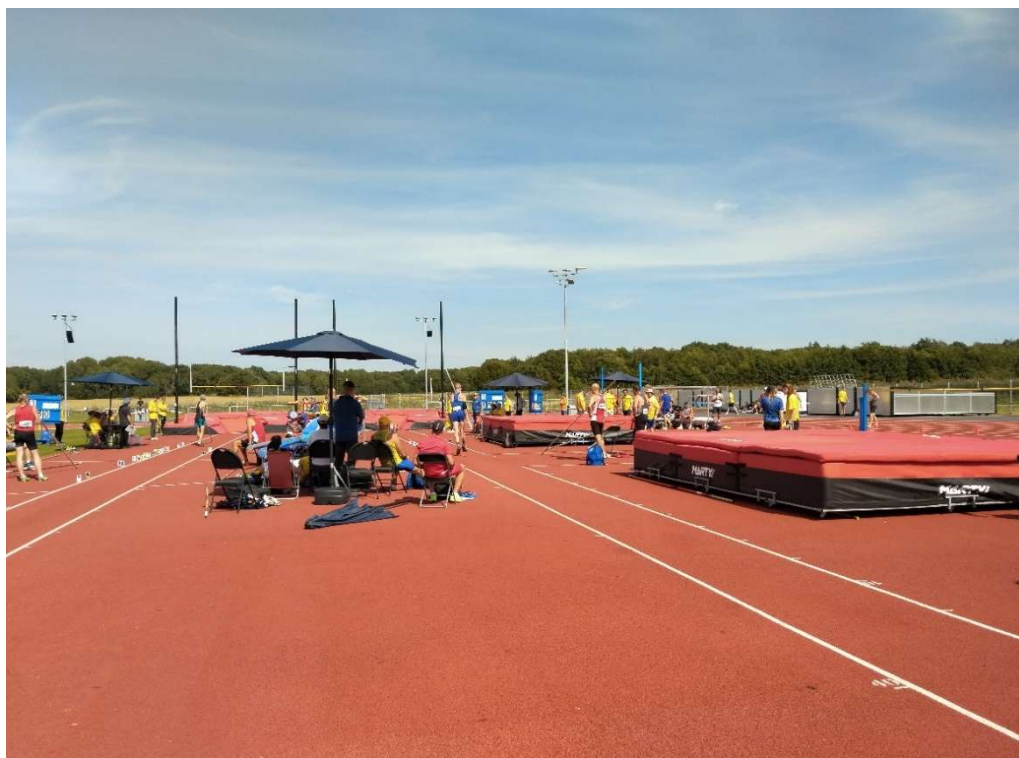
Passadís de tartan mòbil. Els atletes amb les sabatilles de claus posades ho varen agrair. Estadi Björlanda

Gran assortiment de perxes.

Pròpies, cedides o llogades (80 euros per una perxa personalitzada).

Estadi Björlanda.

Doble àrea de matalassos (2 per perxa i 2 per alçada). Permet 4 salts alhora per agilitzar concurs. Estadi Björlanda.

Jean-Paul Saussaus (atleta francès del Pratenc), 4rt a la decatló M60, amb Jordi Andrés (25è) i Ricard Rof (27è).

Participants decatló M60 un cop acabada la prova. Com anècdota, els alemanys van convidar a tots a una cervesa.

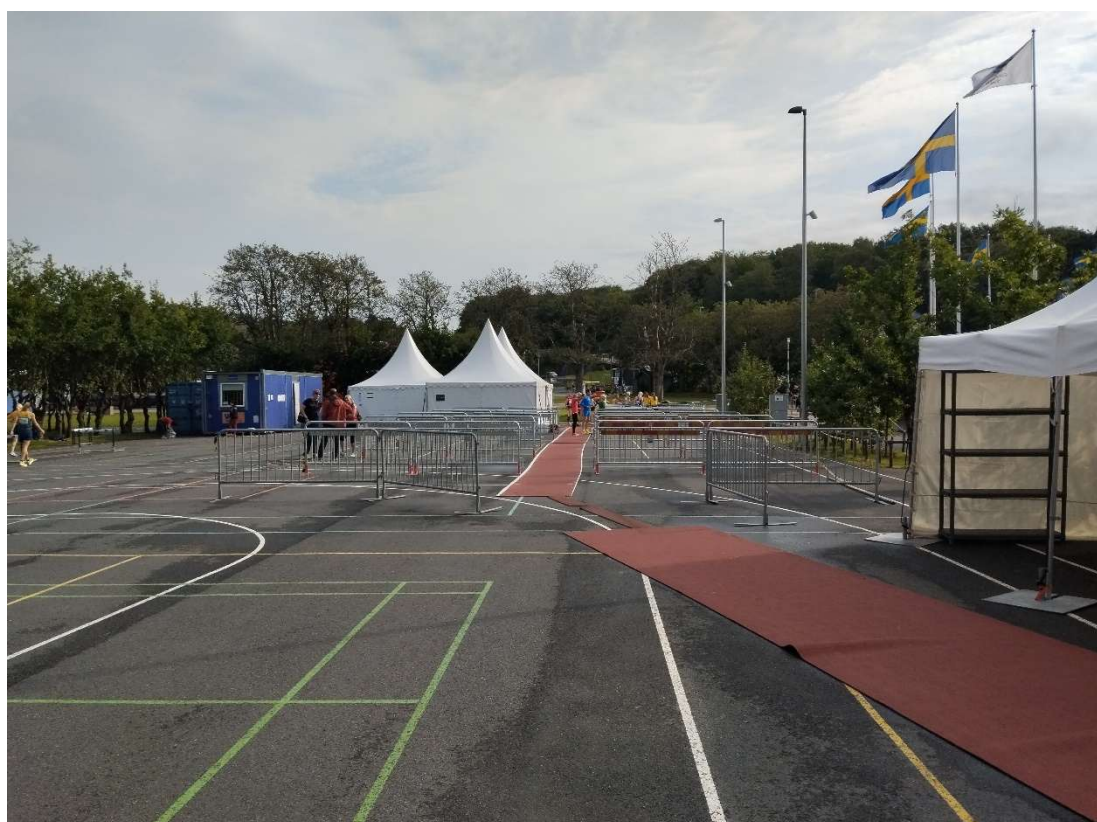
Ullevi Stadium. Seu del mundial IAAF (1995), escenari on Martin Fiz es va proclamar campió del món de la marató.

Ullevi Stadium. Fossat (cobert amb gespa) on Jonathan Edwards bat el rècord del món de triple al mundial (18,29)

Slotsskogsvallen. Estadi centenari (antiguitat 101 anys). Tribuna i seients de la grada, tot de fusta en bon estat.

Passadís de tartan exclusiu per sortir de la Call-Room (fons carpa blanca) cap a la pista i tornar-hi. Slotsskogsvallen.

Slottsskogsvallen. Panoràmica en un dia ple d'espectadors al disputar-se la final de perxa M65.

Gran expectació amb les grades plenes per seguir l'evolució de la final de perxa M65. Slottsskogsvallen

El suec Ingemar Stenmark (M65) en el transcurs del seu concurs de perxa. Gran expectació al estadi per ell.

Stenmark saltant els 3 metres. Amb aquest marca fou desè. Bon debut per haver-se iniciat tant sols fa un any.

Stenmark agraïnt el suport del públic al finalitzar la seva actuació (nuls a 3,15m). A cada salt fou ovacionat.

Salvador Maranges amb Ingemar Stenmark.
Ídol suec: campió olímpic en eslàlom (1980)

Mercedes Gracia (W50) en el transcurs de la cursa de cros (57ª). També va participar al 800 (39ª).

Francisco Ferrer (M55). Participant en pes (21è), disc (25è) i martell (26è).

Jordi Andrés (M60) en la sortida de tanques de la decatló (25è). A la seva dreta, l'alemany Westphal, campió.

Ricard Rof (M60) en la seva sèrie de 200 (27è). Com anècdota, l'americà va recitar una pregaria dins la Call-Room.

Salvador Maranges (M65) en el transcurso de la prueba de perxa (nuls a l'alçada inicial / 3,30m).

Maranges intentant superar el llistó (3,30). Una estratègia massa arriscada li impedí una millor actuació.

Josep Mª Madí en la seva sèrie de 100 (50è). Com es pot observar, seients de fusta en bon estat a Slottsskogsvallen.

Cerimònia de premiació cros per equips W45 (Espanya campiona). Totes les cerimònies fetes al parc davant estadi.

ELS MÀSTER DE LA JAS NO FALLEN A ALCOBENDAS

La localitat madrilenya d'**Alcobendas** va acollir per tercer cop el **Campionat d'Espanya Màster**, un campionat que va arribar a la seva edició **número 59** i que va tenir lloc del 5 al 7 de juliol. **Alcobendas**, que ja havia estat seu d'aquesta competició l'any 1986 i l'any 2015, va ser testimoni d'un campionat d'altíssim nivell. Hi van haver **1.341 inscrits, 878 homes i 464 dones** entre els quals hi havia quatre atletes que havien participat en un Jocs Olímpics. Els campionats es van tancar amb pluja de rècords: en total es van batre **26 rècords d'Espanya, 84 rècords dels Campionats, 3 rècords d'Europa i 2 rècords del món**. Xifres que posen de manifest, que tot i la forta calor que imperava a **Alcobendas**, els atletes màster hi arribaven amb ganes de competir i van continuar demostrant les grans gestes que es poden assolir en qualsevol de les categories que conformen l'univers Màster.

Maranges, triple rècord en salt de perxa

Els atletes de la **JAS** van tenir una actuació molt destacada i com ja acostuma a ser habitual **Salvador Maranges** va acaparar bona part del protagonisme superant per tres cops el rècord d'Espanya de salt de perxa: **3'55, 3'60 i 3'70** en categoria **M65**. Després de deixar la nova plusmarca en **3'70**, **Salvador Maranges** va renunciar a la següent alçada. Els **3'70** suposen la segona

millor marca mundial de l'any de la categoria, només millorada per un atleta nord-americà.

Un relleu d'impacte

També hi va haver rècord, en aquest cas de **Catalunya** i dels **Campionats** en el relleu **4x100m M60**. El quartet integrat per **Ricard Rof, Josep Madí, Jordi Andrés** i **Salvador Maranges** van fer una marca de **54"19**.

De dos en dos

Molt bona actuació, també de **Teresa Vegas** que va pujar al podi per partida doble. **Teresa Vegas** va guanyar l'or als **5000m** F65 amb un temps de **22'53"90** i es va penjar la plata als **1500m** amb un crono de **6'13"82**.

També hi va haver una segona posició per les components del relleu **4x100m F35**. **Olga Estruch, Mercedes Gracia, Imma Casares i Lidia Guglieri** van quedar segones amb un temps d'**1'02"65** i es van quedar a **65 centèsimes** de la marca exigida per pujar al podi.

El tercer calaix també compte

Sí que van pujar al podi, en aquest cas per guanyar el bronze, **Pilar Camarasa** amb un millor llançament de **8'90m** a **martell pesat** en categoria F60.

Toni Tortosa va quedar tercer als **100mt** a M55 amb un crono de **19"26** i **Jordi Andrés** també es va penjar el bronze als **300mt** M60 amb **51"40**.

Salvador Maranges va quedar tercer al salt de llargada M65 amb **4'34m** i **Paco Ferrer** ho va ser a martell M55 amb **33'20m**.

La JAS, exemple de polivalència

Al marge del podi, **Pilar Camarasa**, F60, va fer un cinquè lloc a martell, **Paco Ferrer**, M55, va quedar sisè en martell pesat i setè en disc i **Jordi Andrés**, M60, va quedar quart als **100mt**. **Salvador Maranges**, M65, va demostrar la seva polivalència amb un quart lloc als **100m**.

Molt bona actuació personal de les migfondistes **Carmen España**, F50, als **400m i 1500m** i de **Mercedes Gracia**, F50, als **400m**. **Francisco Javier Castander**, M55, i **Josep Madí**, M60, també van córrer els **400m**. Per últim destacar la bona actuació dels velocistes **Ricard Rof**, M60, en **100m, 200m i 100mt** i de **Lidia Guglieri**, F40, i d'**Imma Casares**, F55, totes dues als **100m**. La **JAS** també va estar representada al **relleu mixte M50 4x400** on **Toni Tortosa**, **Mercedes Gracia**, **Carmen España** i **Christian Olivares** van quedar en **quarta** posició.

No competeix per la JAS però no es pot passar per alt l'actuació de **Víctor Llevot**. El representant de l'**At. San Sebastián** és entrenador d'alguns dels atletes que van ser presents a **Alcobendas** i al seu temps es va endur un bon botí. **Víctor Llevot** va guanyar dos ors en **Martell**, amb **37'36**, i **Martell pesat** amb **13'28** en la categoria **M65**.

Imma Casares Ferreiro

Des de 2023, competeix pel club. Havia estat internacional i campió d'Espanya absolut

SALVADOR MARANGES: UN REFORÇ DE LUXE PELS MASTERS DE LA JAS

Campió del Món (pista coberta) i d'Europa (aire lliure) en salt de perxa de la categoria M65

L'any 2020. Va canviar el món i les persones. L'aparició de la Covid i posterior confinament, va fer que el món es paralitzés i que al començar a arrencar de nou, va fer canviar els hàbits de molta gent. Moltes hores tancats a casa sense fer el que habitualment fèiem lliurement, va donar lloc a moltes estones de pensar, reflexionar i decidir fer un tomb en les nostres vides. En Salvador Maranges, n'és un bon exemple.

Salvador Maranges Costa (Barcelona, 1 desembre 1956), exatleta barceloní de la dècada dels anys 70 i 80, de categoria internacional i campió d'Espanya absolut, retirat de l'atletisme i desconnectat total d'aquest esport que va viure intensament i a un gran rendiment durant 20 anys, decideix, 30 anys més tard (trenta iiii), començar de nou.

Debut amb la selecció espanyola absoluta. Estadi Vallehermoso (Madrid) 03.07.1977

No era una decisió gens fàcil. La seva especialitat és potser la més difícil de totes: el salt de perxa. I trenta anys més tard, decideix tornar a tocar una perxa. Un cop acabada l'etapa del confinament, se'n va a les pistes de Palafrugell (actualment viu a Sant Feliu de Guíxols) i demana una perxa per provar. Aquell primer dia i després de 30 anys sense saltar perxa i ja amb 64 anys, supera el llistó a 2 metres i mig. Inaudit iiii

A l'any següent (2021) es treu llicència i fitxa pel Palafrugell. Aquell mateix any, ja assoleix el seu primer rècord d'Espanya màster (3'10 categoria M65). En 2022 ja es proclama campió d'Espanya i participa al Campionat d'Europa (Braga, POR) on queda en segon lloc. A final d'any, decideix que ha d'estar en un club més potent per poder

disputar més competicions, com els Campionats de clubs (el Palafrugell ni tan sols participava en el campionat català de clubs per manca d'efectius). El fet de tenir bons records de la seva anterior etapa atlètica en haver competit varis cops a Sabadell (tant a les Pistes Municipals com al Pavelló) i algunes trucades fetes a altres atletes màster per temptejar el terreny (com a mi mateix), es decideix a fitxar per la JAS.

En 2023, i tal com està ben documentat en els darrers Butlletins, es proclama campió del Món de pista coberta (Torun, POL) M65 amb un salt de 3'40 m i campió d'Europa a l'aire lliure (Pescara, ITA) M65 amb un salt de 3'50 m amb rècord estatal de la categoria en tots dos casos.

*Espanya-Grecia-Suissa absolut
4t 4,60 (Madrid 3/07/1977)*

Palmarès envejable. En 1978, és el segon atleta català de la història en superar els 5 metres

Maranges va començar a practicar la perxa en 1970, amb 13 anys, i saltant 2,40 metres. Als 14 ja va arribar als 3 metres justos. Als 15 ja arriba als 3 metres i mig. I als 16, gairebé supera els 4, ja que salta 3'95. A partir d'aquí, la progressió va en augment, fins a arribar a saltar els 5 metres als 21 anys. Fou el 29 d'octubre de 1978 i es converteix en el segon atleta català en superar la barrera dels 5 metres en perxa (fins aquell moment, només Roger Oriol ho havia assolit). També és el 5è espanyol en superar aquesta fita. Continua millorant fins als 5'15 en l'any 1981, ja amb 24 anys. Llavors, va patir un lleuger estancament (de fet, sempre va superar els 5 metres cada any), i 8 anys més tard, en 1989 i ja amb 32 anys, supera la seva marca en 1 centímetre (5'16). És a dir, va necessitar 8 anys per millorar la seva marca en 1 centímetre. Era evident, que gairebé ja havia tocat sostre i poca motivació quedava per davant. L'any següent (1990), es lesiona en el

transcurs de l'escalfament del Campionat d'Espanya, fet que el va acabar de decidir-se en retirar-se.

Ha estat campió d'Espanya en gairebé totes les categories possibles (només se li va escapar el títol júnior, on fou sots campió). Tampoc va poder assolir el títol en la categoria promesa, ja que per aquella època no existia l'actual categoria sub'23. És a dir, ha estat campió d'Espanya escolar, juvenil, militar, "Educación y Descanso" i absolut. Cal fer menció que el Campionat d'Espanya Militar era disputat pels atletes amb el servei militar en curs (gairebé tots, al ser obligatòria la "mili") i que el Campionat d'Espanya de "Educación y Descanso" era disputat pels atletes dins el món laboral (gairebé tots, ja que no existia les subvencions actuals i calia treballar alhora que entrenar).

Salto con pértiga	
1. Ruiz (Esp.)	5,20
2. Miguel (Por.)	4,50
3. Escauriza (Par.)	4,30
.....	
Fuera de concurso:	
Maranges, 5,05 y Aleu, 4,70.	

El salto con pértiga fue un paseo español. Con sólo dos rivales muy modestos, **Alberto Ruiz** —al borde ya de la fatiga psíquica— venció con 5,20 m. y falló en 5,50, cinco centímetros más que su récord español. Fuera de concurso le secundó **Salvador Maranges**, magnífico en 5,05 m. y que rompió su pértiga en 5,20. **Robert Aleu**, también fuera de concurso, logró 4,70 por lo que de haber optado a medalla (los «fuera de concurso», incomprensiblemente, no pueden subir al pódium), los tres primeros hubieran sido catalanes.

1r Campionat Iberoamericà 1983.

El títol de campió d'Espanya absolut fou en pista coberta (Oviedo) en 1979.

Al aire lliure, fou subcampió d'Espanya en dues ocasions (1979 i 1980). I en pista coberta, 1 cop subcampió i 2 cops tercer.

També ha estat 6 cops campió de Catalunya absolut (2 en pista coberta i 4 al aire lliure). Els 2 títols assolits en pista coberta a Sabadell, al Pavelló Municipal d'Esports, única instal·lació de pista coberta a Catalunya per llavors (des de 1970 a 1980).

Ha estat un total de 8 cops internacional a nivell absolut. En totes les ocasions, amb encontres amistosos amb altres seleccions nacionals (també com a triangular o bé com a quadrangular), molt habituals en aquella època i a manca de la gran quantitat de meetings que hi ha actualment arreu del món i d'altres campionats que abans no existien. Així doncs, entre les 8 internacionalitats, s'ha enfrontat amb les seleccions de Suïssa, Grècia, Noruega, Bèlgica, Gran Bretanya, Itàlia, França, Rússia i Polònia.

De tots aquests, el de més valor que hi va participar en Maranges fou el quadrangular França - Gran Bretanya - Rússia - Espanya disputat en 1981 a la ciutat gala de Mâcon. Allà, abans del matx ja es palpava la rivalitat franco-russa i l'expectació era enorme per veure els millors pertiguistes del món. Ciutat de només quaranta mil habitants, però que al matx hi van assistir 2.500 persones (previ pagament del tiquet corresponent). La pista de material sintètic (a Sabadell fins a 1988 no hi va haver tartan). El passadís de perxa just enfront de la tribuna principal. Gran ambient a les grades pel que podia passar. Com a curiositat, l'himne espanyol fou mal interpretat i en el corresponent intercanvi de banderins, el capità de l'equip espanyol (Ramón Cid) només va poder "recollir", ja que no es disposava del nostre banderí per obsequiar a les altres seleccions. Comença el concurs de perxa i el primer i únic en fer-ho és el nostre protagonista, perquè era el participant més fluix de tots. A petició "hispana" la prova s'inicia als 4'80. Ho salta bé i als 5 metres s'incorporen 3 atletes més (entre ells, l'altre espanyol, Roger Oriol), tots amb èxit. Però a la següent alçada (5'20) s'acaba l'actuació dels nostres. Maranges finalitza la prova en l'últim lloc amb una marca de "només" 5 metres. Però el concurs continua viu, ja que el duel franco-rus prometia. En joc, el rècord del món del polonès Kozakiewicz (5'78) fet a la final olímpica de Moscou (1980). El francès Thierry Vigneron es queda sol després de superar els 5'75 i sol·licita 5 centímetres més. Vigneron salta els 5'80, nou rècord del món i esclata la bogeria a l'Estadi de Mâcon. Maranges també. No ho oblidarà.

Campionat d'Espanya absolut "indoor" 2n-5,00 (Oviedo 20/02/1982)

Com a component de la secció atlètica del F.C. Barcelona, també va competir internacionalment, doncs fou el representant del Barça en dues ocasions per la Copa d'Europa de clubs (actualment, Campionat d'Europa per clubs). Fou 5è a Lisboa (1979) i 6è a París (1982).

Jocs Iberoamericans. 5,05 (fora concurs) Barcelona estadi Serrahima 24/09/1983

Malauradament, coses del reglament, no va poder assolir un pòdium internacional. En 1983, es celebra a Barcelona el 1r Campionat Iberoamericà. Hi van prendre atletes de 18 països a 1 atleta per prova, però s'admetia la participació d'atletes fora de concurs. En Salvador no estava convocat com a titular, però com a suplent de la selecció espanyola, va participar-hi com a fora de concurs (els resultats, també inclou els de fora de concurs, es poden consultar a Wikipedia). Al Serrahima, Salvador assoleix el segon lloc de la prova, superant àmpliament als altres representats ibèrics, però no puja al pòdium. Alberto Ruiz ("Lobito") és el campió (5'20), el portuguès Manuel Miguel sots campió (4'50) i el paraguaià Claudio Escauriza tercer (4,30). Maranges salta 5'05m, segon i moralment, sots campió iberoamericà.

Cnat Catalunya absolut

1r 4,80 Barcelona 16/06/1977

Al llarg de la seva etapa atlètica va patir, com tots, diverses lesions, però la més greu fou una fissura al ronyó en 1978 que va requerir inclús una hospitalització. I com espectacular, la que va patir en 1981 en el transcurs del Campionat d'Espanya (Barcelona). Fou a l'alçada inicial (4'80) on una mala caiguda se li va clavar el llistó a l'ull, obrint-se la cella enmig d'un raig considerable de sang. La premsa de l'època també va destacar l'infortuni d'en Maranges. Fou evacuat en llitera i traslladat amb ambulància del Serrahima a la Clínica Barraquer.

Actualment, ja dins el món dels màsters, ja ha assolit 2 pòdiums internacionals (campioni d'Europa i campió del Món). Pòdiums que no va poder gaudir de la seva primera etapa atlètica (incloent el merescut "sots campionat" iberoamericà). Segur que hi haurà més pòdiums...

Cnat d'Espanya absolut.

2n 5,10 - Barcelona 11/08/1979

Ricard Rof

Trofeu "Canguro" 2n 5,10

Madrid 15/05/1981

trofeu "Canguro" 2n. 5,10m
Madrid 15/05/1981 (24 anys)

Campionat d'Espanya Absolut 2n. 5,10m Barcelona (estadi Serrahima) 11/08/1979 (22 anys)

Cnat d'Espanya absolut 2n 5,10m Barcelona estadi Serrahima 11/08/1979

Campionat de Catalunya absolut 2n. 5,11m Serrahima 20/07/1986 (29 anys)

Cnat de Catalunya absolut. 2n 5,11m Serrahima 20/07/1986

El gran récord del Serrahima fue el público

Los Campeonatos de España de atletismo se despidieron el domingo del Serrahima. El gran récord de la prueba fue el numeroso público que acudió. (Pág. 21.)

Campionat d'Espanya absolut 2n. 5,10m Bcn 11/08/1979 (22 anys)

Saltar para triunfar

Campionat d'Espanya absolut 2n, 5,10 BCN 1979

campionat d'Espanya absolut "INDOOR" 2n. 5,00m Oviedo
20/02/1982 (25 anys)

3e. intent 5,10m NUL

Cnat d'Espanya absolut "indoor" 2n 5,00 Oviedo 20/02/1982

Progressió anual:		
1970	2.40	13 anys
1971	3.00	14
1972	3.50	15
1973	3.95	16
1974	4.30	17
1975	4.32	18
1976	4.61	19
1977	4.92	20
1978	5.00	21
1979	5.10	22
1980	5.02	23
1981	5.15	24
1982	5.10	25
1983	5.11	26
1984	5.02	27
1985	5.00	28
1986	5.11	29
1987	5.01	30
1988	5.00	31
1989	5.16	32
1990	4.90	33

Copa d'Europa de clubs 5è 4,90m Lisboa 3/06/1979

campionat d'Espanya absolut 2n. 5,10m Barcelona 11/08/1979 (22 anys)

Campionat d'Espanya absolut 2n. 5,10 Barcelona 11/08/1979

V MEMORIAL DE LA QUADRA-SALCEDO (Madrid, 11 maig 2024)

Emotius homenatges a Carme Valero, Josep Molins i a la JAS

En el transcurs de la celebració d'aquest Memorial a la Universitat Complutense (Madrid) a la vella pista de cendra (inaugurada en 1931), s'ha fet un emotiu homenatge pòstum a Carme Valero i Josep Molins.

El mateix President de la RFEA, Raúl Chapado, va estar present en l'acte. Hi han pres part atletes llegendaris com Fermín Cacho, Ruth Beitia, Jesús España, Alberto Juzgado, Patricia Sarrapio, Consuelo Alonso, Loles Vives... També han estat presents altres figures històriques com Felipe Areta (finalista olímpic Tokio '64), Ignacio Solá (recordista olímpic Mèxic '68), Armando Roca, Jorge González Amo, Colomán Trabado... Alguns, cas de Areta i Roca, que tot i els seus 90 anys, han volgut estar presents en el Memorial.

La JAS ha estat representada per 7 exatletes i el mateix President, Jordi Molins.

Leonor Valero (germana de Carme) va donar la sortida a la cursa dels 800 metres femenins, tenint entre les participants a Ruth Beitia. Totes elles, duent un dorsal personalitzat amb la imatge de la Carme.

En el transcurs de l'acte, també es va lliurar una rèplica de la medalla del mundial als familiars de Francisco Aritmendi, guanyador del Cros de les Nacions en 1964 (actual mundial de cros) i que en el seu dia, es va haver de vendre per patir penúries econòmiques. L'atorgament d'aquesta medalla ha estat possible gràcies a Trofeus Abant, empresa sabadellenca que va fer possible obtenir el motlle de la medalla de la IAAF que es lliurava als mundials. Fou amb motiu de l'Homenatge a Carme Valero fet per la JAS (2017) quan es va aconseguir el respectiu motlle.

L'organització de l'Acte va anar a càrrec dels "Amigos de las Pistas de Ceniza", i cal remarcar, que fou molt emotiu envers el Pep, a la Carme i a la mateixa JAS. El pòster del Memorial era dedicat a la Carme i les medalles de tots els participants era dedicada a la samarreta de la JAS. Quins detalls!!!

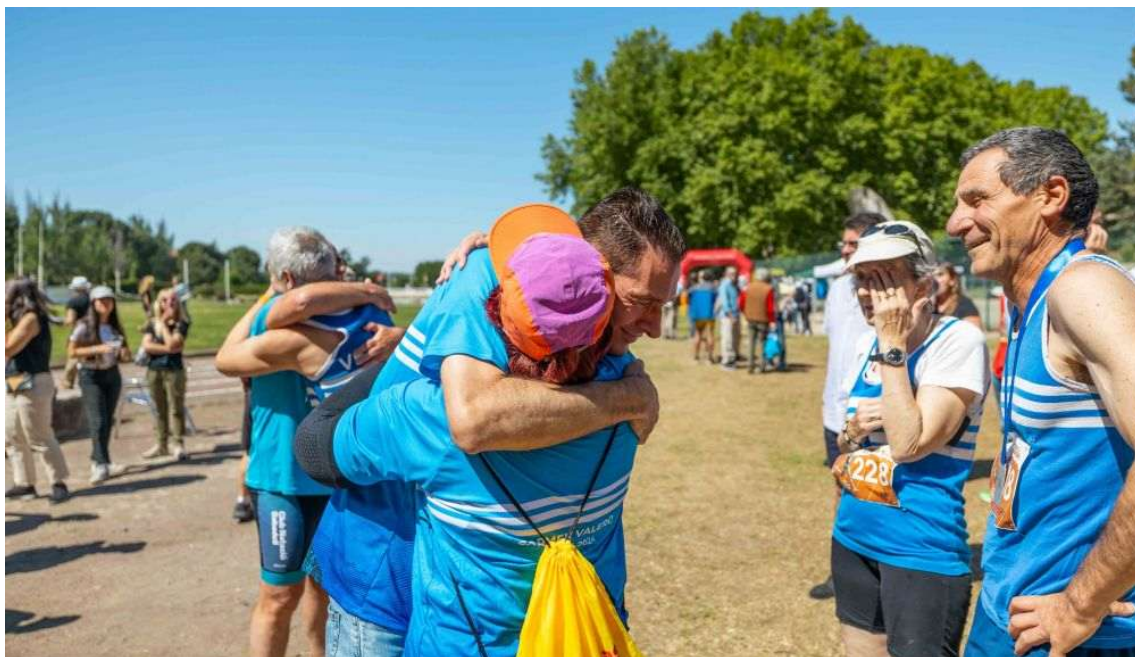
Amb motiu de tal esdeveniment, la JAS també va dissenyar una samarreta dedicada a la Carme, i que alguns dels presents a l'acte van adquirir allà mateix.

En la imatge que il·lustra la ressenya, la representació de la JAS que es va desplaçar a Madrid, posant davant l'escultura de Miguel De la Quadra-Salcedo (olímpic a Roma '60, com Josep Molins), situada a peu de la pista de cendra.

Ricard Rof

"Carmen también estuvo en Paris" (homenaje particular de Idoia Esnaola)

Soy Idoia Esnaola, coleccionista de maratones.

Tuve la fortuna después de muchos intentos infructuosos de conseguir al fin un dorsal para la Marathon Pour Tous Paris 2024 organizada para los juegos olímpicos.

Tuve la inmensa alegría de conocer en persona hace unos años a Carmen Valero en un merecido homenaje que le hicieron en Irún por sus victorias en tan prestigioso Cross. Desde que tengo uso de razón sobre el atletismo en nuestra casa Carmen ha sido admirada por sus logros y en particular para mi ha sido una referente.

El pasado 11 de mayo en el V Memorial de Atletismo de la Quadra Salcedo en Madrid se homenajeó a Carmen, allí adquirí la camiseta que se hizo expreso para las participantes del 800 femenino de Carmen, fue un gran honor participar con mi hermana Eva y atletas de elite de todas las épocas y que engrandecieron el atletismo femenino por el que tanto luchó nuestra querida Carmen.

El 11 de agosto después de terminar la Marathon Pour Tous me puse dicha camiseta para ir a ver la maraton femenina de las olimpiadas, fue mi particular homenaje a nuestra querida Carmen.

Eterna Carmen, que has estado conmigo de nuevo en otras olimpiadas.

Cordiales saludos desde Urnieta (Gipuzkoa)

Idoia Esnaola

EL PREMI PANATHLON 2023 PER A JAUME SILVESTRE

El Premi Panathlon Club Sabadell corresponent al passat any 2023 fou concedit al sabadellenc Jaume Silvestre Giribet. El tercer soci de la JAS amb més antiguitat, tal com ho acredita el seu número 38.

Silvestre de 89 anys d'edat va ser atleta de l'entitat sabadellenca i especialista en llançaments de pes, disc i javelina en un temps en el qual tothom feia de tot. Com veterà (als 40 anys), va ser medallista en els Campionats d'Espanya.

Josep Masip (President Panathlon Club) i Montse González (Regidora d'Esports) lliurant premi Pantlhon 2023 a Jaume Silvestre.

Per ser candidat al Premi Panathlon s'han de reunir una sèrie de condicions com la d'haver treballat en l'ajuda i desenvolupament d'una entitat o activitat esportiva; la seva tasca en pro de l'esport, tant pot haver estat com a practicant, col·laborador, directiu, etc. I que hagi estat i mantingut una actitud d'entrega, ajut, col·laboració i "fair-play", entre d'altres. És evident que el Jaume les reunia totes i més.

Si bé en el camp professional, Silvestre es va dedicar a la caldereria, en l'esportiu el seu club de tota la vida va ser la J.A. Sabadell. La

seva tasca principal dins de l'entitat atlètica va ser la de reparar tot tipus de material del club, fos de competició, d'entrenament o bé la de marcar circuit de cros o semblants, com va ser, per exemple, el del Campionat d'Espanya Absolut de cros de l'any 1977 en el bosc de Can Deu, o bé en el muntatge del desaparegut museu atlètic del carrer Convent a Sabadell, sota la direcció de Pep Molíns.

Atletes JAS 1955 (Montjuich) Jaume Silvestre (1er esquerra) just al costat Josep Molíns

Al marge de formar part del les Juntes Directives de la JAS, encapçalades per Antoni Ricart (1976-1978) i d'Andreu Llovera (1980-1984), el cert és que sempre va estar a disposició de les dirigides per Primari Calvet, Josep Maria Antentas, Ricard Rof-presents en el lliurament del Premi- i d'en Josep Molíns.

L'acte d'aquest lliurament va tenir lloc en l'hotel Urpí, en el qual en Jaume va estar acompanyat pel seu fill Jordi i la seva neta Anna. En paraules de Josep Masip, president del Panathlon Club Sabadell, va destacar que el guardonat és "una persona que encaixa perfectament en els valors del Panathlon, no només com a esportista sinó per la seva dedicació com a cap de manteniment". Masip va precedir a la regidora d'Esports, Montse González, la qual, així mateix va tenir unes paraules valorant el treball en pro de l'esport de Jaume Silvestre.

L'historial del Premi Panathlon va iniciar-se l'any 1979 i al llarg dels anys sis sabadellencs i sabadellenques components de la Joventut

Atlètica Sabadell han estat guardonats: Mati Gómez (1980), Jaume Jové (1988), Joan Colomer (1996), Josep Busoms (2000), Julià Magret (2005) i Jaume Silvestre (2023).

Josep Maria Antentas.

71è CAMPIONAT DE SABADELL (23 novembre 2024)

En el transcurs del Acte, lliurament de insígnies de fidelitat als socis de 25 i 50 anys d'antiguitat

El passat 23 de novembre va tenir la 71a edició dels Campionats de Sabadell absoluts. Enguany amb un format més breu, amb proves no habituals per ser més atractiu de cara una millor participació i amb més proves destinades a les categories de promoció. A l'hora de la veritat, sí que es van complir les expectatives amb la canalla, però a escala absoluta, i com ja ha estat habitual en els darrers anys, la participació fou minsa i de poca qualitat en algunes proves.

Per exemple, els 300 metres tanques es van haver d'anul·lar tant en homes com en dones. I en els 2000 metres femenins, només va sortir una atleta per córrer tota sola les 5 voltes a la pista. En contrapartida, varen sortir més de 30 atletes en els 1000 metres populars (prova destinada exclusivament per atletes sense llicència), mentre que en el relleu 4x200 van sortir un fotimer d'equips (17) amb una barreja d'edats i mixtes dins un animat clima d'harmonia.

La millor marca del Festival es va produir en els 2.000 metres i fou a càrrec d'en Pol Molins (net del mític Josep Molins). Corrent ja sol des del tret de sortida, va anar per feina deixant enrere els 8 participants. L'objectiu era clar: batre el rècord de Sabadell que tenia en Josep Mª Antentas des de l'any 1973 (5'40"8). Ni més ni menys, que 51 anys d'antiguitat. I ho va aconseguir (5'32"42), nou rècord de Sabadell absolut. Malauradament, en la cursa femenina només va córrer una sola atleta, Berta Galan, que tot i tenir només 14 anys, va fer un altre bona marca (6'53"87).

Pol Molins. 5'32"42 Rècord de Sabadell

Com a novetat, és que per primer cop i després de 70 edicions d'història del Campionat de Sabadell, els resultats es varen poder seguir online gràcies al fet que es va fer servir el programa informàtic de la RFEA per la gestió d'inscripcions i resultats en viu, tasca innovadora, però que cal un esforç humà per saber-la aplicar correctament, cosa que fou possible gràcies a la tenacitat d'en Francesc Carrión.

En el transcurs de l'Acte, es va fer el lliurament de les insígnies de fidelitat als socis amb una antiguitat de 25 i 50 anys (ja no es fa el tradicional Sopar de Fi de temporada on es lliurava tals guardons). Tal esdeveniment, va comptar amb la presència de Montse González, regidora d'Esports i de Primari Calvet, ex President del club. Entre els guardonats (malauradament, no tots varen poder assistir), gairebé tots com exatletes del club, alguns de categoria internacional, recordista i campiona estatal (Pujol), recordistes de Sabadell absolut i internacional júnior (Masnou), recordista de Catalunya en relleus (Tortosa) i un ex President (Rof).

Ricard Rof

Relació de socis guardonats (25 anys d'antiguitat):

5951 Luís Alcaraz

6047 Gemma Masnou

6024 Enric Lozano

Relació de socis guardonats (50 anys d'antiguitat):

1290 Mª Glòria Pujol

2183 Luís Serven

2467 Ricard Rof

2554 Montse Tortosa

Montse González (regidora d'esports), Jordi Molins, Gemma Masnou, Enric Lozano, Luís Servén, Ricard Rof, Montse Tortosa, Primari Calvet (expresident de la JAS).

71è CAMPIONAT DE SABADELL (23 novembre 2024)

Relació de campions

HOMES

150	Adrian Mota	JAS	17"46
300	Oriol Horné	JAS	36"51
2000	Pol Molins	JAS	5'32"42
alçada	Nil González	JAS	1'30
perxa	Kian Ramos	JAS	3'60
llargada	Oriol Horné	JAS	6'16
pes	Jesús Emanuel Rodríguez	JAS	10'95
javelina	Daniel Balateu	JAS	46'69
4x200	Farras-Blanke		
	Cavero-Sagnier	JAS	1'45"48

DONES

150	Yamke Diaby	JAS	20"11
300	Ares Peula	JAS	44"05
2000	Berta Galan	JAS	6'53"87
alçada	Arantza Maria Vargas	JAS	1'20
perxa	Txell Acevedo	JAS	2'50
llargada	Ingrid Molins	JAS	4'64
pes	Estefanía Lorente	JAS	8'90
javelina	Clara Passarell	JAS	30'06
4x200	Carmona-Diaby		
	Martínez-Ouedraogo	JAS	1'55"69

Coordinador	Ricard Rof
Consell de redacció	Ricard Rof - Francesc Carrión
Col·laboradors	Josep M ^a Antentas– Idoia Esnaola – Jordi Armengol - Imma Casares – Pere Melero

Fotos cedides per l'arxiu J.A.S. – R.Rof - Diari Sabadell – Idoia Esnaola – Josep Mª Antentas – Salvador Maranges – Rodrigo García “Corredor”.

El butlletí està obert a la vostra col.laboració. Envieu-nos els vostres textos o fotografies per ser publicades.

La JAS també està present a la Viquipèdia.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Sabadell